

Vladimir Vlaškalić je igralska zverina. Pretrese te z neverjetno neobrzdano energijo, silovit pa je tudi v tišinah in obvladani umirjenosti, pa celo, ko se umakne v ozadje. Z izjemno odrsko prezenco zmore prežariti celoto neke uprizoritve, ji zagotoviti pravi naboj in vanj potegniti ves ansambel. Živo navzoč in izrazno bogat je tudi, ko je samo eden iz kolektiva, tudi če je samo sekundant, ki svojo vlogo uresničuje s poglobitvijo pozornosti na doživetje drugega. S svojim izvirnim igralskim habitusom se zmore ustvarjalno soočiti s široko paletto raznovrstnih vsebin in izraznih načinov, avtentično se znajde v različnih uprizoritvenih estetikah, obenem se z lahkoto vživi v like ali vsebine različnih vrst in žanrov. Ob tem pa vselej ostaja tudi sam svoj, prežet z nečim nikoli do kraja razložljivim, tudi skrivnostnim, kar je lastno samo njemu, a se vendar daje drugim. Njegov dosednji igralski opus je zaznamovan z nizom zelo različnih kreacij, ki segajo od performativnega nastopa do karakternih in komičnih likov. Čeprav se iz vloge v vlogo spreminja, s svojim osebno osmišljenim pristopom tudi povezuje raznorodne igralske izkušnje in jih nadgrajuje v nikoli dokončano sintezo. Tako je v njegovih kreacijah karakternih likov različnih provenienc vselej tudi nekaj performativnega ali ludičnega, z budno igralsko zavestjo jim dodaja lasten komentar, ki pa nikoli ni zaseben, še manj deklarativen. Z njim na odru diha življenje, odprto in izpostavljeno impulzom besedila, režijskih komentarjev, soigralcev in lastne domišljije. Lahko je divji, včasih tudi do norosti, a vselej občutljiv; njegov mir je navidezen, saj v njem utripa navzočnost resničnega življenja. Nekje v ozadju, tiho, a vendar ne zakrito, nevsiljivo, a vendar opazno, kot blag poudarek, ki ga sprejmeš, samo če želiš, pa je zmeraj poezija.

Svojo kariero je dolgo gradil kot igralski nomad. Delal je v malodane vseh slovenskih gledališčih, pa tudi na neodvisnih prizoriščih, na filmu in televiziji. V zadnjem desetletju se je ustalil v mariborski Drami, kjer se je razvil v nosilca repertoarja, nepogrešljivega sodelavca kolegom in gostujočim umetnikom. V zadnjih letih je ustvaril niz odličnih vlog, med katerimi so tudi tri iz zadnjih dveh let. V svoji različnosti te tri vloge pričajo o širini igralske umetnosti Vladimira Vlaškalića.

Kot pastor John Halle v uprizoritvi Millerjevega *Lova na čarovnice* v režiji Janusza Kice (premiera 26. aprila 2019) je prepričljivo izpeljal vlogo izvrševalca zakona, ki se iz brezkompromisnega zastopnika sistema prelomi v zavest o njegovi izprijenosti. V soočenju z zavestjo o lastnem deležu v izbruhu zla, ki ga ne more več zaustaviti, je bil boleče pretresljiv in obvladan obenem, silovit v svoji boleči nemoči.

Kot Andraž v uprizoritvi poetične drame Daneta Zajca *Grmače* v režiji Nine Rajić Kranjac (premiera 29. septembra 2019) se je izvrstno vklopil v mladi ansambel pod taktirko mlade režiserke – uprizoritev je bila sprejeta kot prepričljiv, malodane manifestativen nastop najmlajše generacije gledaliških ustvarjalcev, v katerem pa je zreli Vladimir Vlaškalić odigral odločilno, tudi povezovalno vlogo. Ustvaril je kompleksen lik, v katerem se mešajo grobost, potuhnjenost, kmetavzarstvo in nekakšna shrhljiva milina. Obenem pa je predstavi, ki kombinira najrazličnejše uprizoritvena postopke, iz hiperrealizma prehaja v nadrealizem in vseh omejitev osvobodeno teatralnost, iz zavezanosti poeziji v komentar in distanciranje, iz iluzionistične prevzetosti v hladno zavest o umetno ustvarjenem, zagotovil središčni fokus in jo na koncu povedel v vsega balasta očiščeno poezijo – tisto poezijo, v kateri se človek brezkompromisno sooči sam s sabo.

Povsem drugačen je bil kot Arnolf v uprizoritvi Molièrove *Šole za žene* v režiji Ajde Valcl (premiera 31. januarja 2020). Tu se je prepustil čistemu užitku z ludizmom. Ne da bi zato izgubil smer ali vsebino, še manj pozornost na izgovorjavo klasicističnega besedila ali zavest o problematičnih dimenzijah svojega lika, si je dovolil uporabiti vse komedijske registre, od najnižjega burkaštva in vulgarnosti, prek karikiranja in situacijskih prekucij, do inteligentne ironične distance in koketiranja s publiko. S svojo hiperintenzivnostjo je vseskoz deloval kot

motor dogajanja, njegov poglavitni akter in žrtev obenem. Z avtentičnim užitkom v osvobojeni igri, ki se občinstvu daje v užitek.